

Panun pakinoita

Metsätyöt ja ulkomaan- kauppa.

Suomen kansa on aina ollut urheilukansan maineessa, oikein kokonaisuudessaan, itse suuri yleisökin, vaikka asiaa siinä suhteessa on hieman liioiteltu. Suomella on nimittäin aina ollut erinomaisia urheilijota edustamaan maataan, mutta se muun kansan urheilu on ollut sentään suurimmalta osaltaan penkkiurheilua. Prosentuaalisesti katsoen suhteellisen pieni määrä ent. urheilijoita on enää varsinaisen kilpallukuntansa menettetyään jatkanut vatsansa aisoissa pitämistä.

Oikeata koko kansan urheilukuntaa — en siis tarkoita yleensä ruumiillisia rasituksia ja kovia aikoja, kuten sodat ja pulat — osoitti kansamme ensimmäisen kerran maaottelumarssin aikana Urheilusanalla on aina ollut hieman samanlainen kaiku kuin urheiluleikillä ja sehän on oikein, koska urheilu on tarkoitettu kovantyöntekijänkin virkistykseksi. Mutta kun tämä Suomen kansa on niin kovin kilpailuhaluista,

niin on vähitellen ruvettu puhumaan urheilusta työkilpailujen muodossa. Kehitettiin erilaisia koko kansan kannalta välttämättömiä työmuotoja kilpailutyylin ja saatiin paljon kansalaisia innostumaan asiaan. Sodan aikana riitti palkkioksi joku merkki rintapieleen, sillä passasi leuhkia mukavasti laiskempien rinnalla, mutta nyt se ei riitä, koska elämme sodanjälkeistä aikaa, jolloin ihmisen halua olla oma itsensä, toisin sanoen ajatella vain omaa mukavuuttaan ja antaa maan asioiden mennä päin prinkkalaa, jos niikseen tulee.

Mutta kaikkeksi onneksi johtajat ovat keksineet parempia palkintoja kuin merkit ja raha, joka sekään ei tunnu aina vetävän. PAPERIRAHAA kun on niin hupaa, kymmentuhattakin kuluu niin kovin pian vanhassa ja repeilevässä lompakossa. Käytetään hyväksi ihmisten msita heikkouksia, tupakan- ja kahvinnälkää jne. Vaikka viinallakin taitaisi saada ihmeitä aikaa! Mutta "leikki" sikseen. Mellillä jatkuu paraikaa ilmoittau-

tumisaika "mottiolympialaisiin" pitäjien mestaruuskiupailuihin, tämän kuun 8 päiv. saakka. Kiirekin siis jo on! Kilpailut alkavat syyskuun 10 pnä, jolloin siis, urheilu kieltä käyttäkseni, verryttelyn täytyy olla loppuunsaoritettu. Ehdot eivät ole hullummat, saksin tähän palasen:

Pitäjän mestaruuskilpailuissa saa tehdä niin pitkiä päiviä kuin itse haluaa. Ja kaikille, jotka mitaustodistuksen mukaan ovat hakanneet vähintään 24 mottia, jaetaan: 1. sijan saavuttaneelle mestariarvo, kunniakirja ja ja 1/2 kiloa kahvia, 2. ja 3. kunniakirjat ja 1/4 kiloa kahvia, 4. ja 5. 1/4 kiloa kahvia. Sekä tietysti taksojen mukaisesti palkat ja yksityisten lahjoittamia palkintoja, joita luultavastikin tulee kaikkialla.

Nämä maallemme välttämättömät puutavaran hakkuut ovat pahasti jääneet jälkeen asetetuista tavoitteista. Niinpä Pohjois-Pohjanmaan hankintapiirin 2 milj. 933 000 pinokuutiometrin suuruisesta tavoitteesta on hakattu vasta vajaa 10 % ja lasketusta työvoimatavoitteesta on vain 3/4 osittain työssä. Kun lisäksi työsaavutukset ovat miestä kohti suuresti laskeneet, joudumme tilanteeseen, jolloin emme saa ulkomailta ko-

vasti toivottuja ja jo luvattuja välttämättömyystarvikkeita ylellisyystarvikkeista puhumattakaan.

Kansanhuoltoministeri Hillilä, joka tuntuu olevan tiukka ja asiat halki ymmärtävä mies tälläkin paikallaan, puhui äskettäin asiasta ja selvitte'i vertausluvuin, mitä kaikkea on aikaansaettava ennen kuin jotain ulkomailta saadaan. On paljon puhuttu Suomen "vihreästä kullasta", mutta koskaan puutavaramme ei ole ollut meille niin tärkeä kuin nyt. Se on kerta kaikkiaan rahamme, ainoa ulkomaanvaluuttamme. Sitä on onneksi paljon, mutta paljon sitä tarvitaan. Vilja on tärkein elintarvikkeemme. Viljatonni on maksettava yhdellä paperi- tai selluloosatonnilla. Voitonniin tarvitaan 13 tonnia paperia! Sokeritonniin 3 selluloosatonna. Suolaa saadaan helposti, tonni ja kaksi mottia, mutta tupakkatonni, autarmias, vaatii 230 mottia. Mutta mitäpä ei tupakkamies teki si tuskansa lievittämiseksi. Siksi harvensin juuri tuon kohdan, koska se voi olla parhain vetonaula. Siis nyt kansalaiset mottimetsään rakentamaan Suomen uutta ulkomaankauppaa!